

man da ønskede, var for det første en Reduktion af de offentlige Tilskud til Arbejdsløshedskasserne og dernæst at bringe Udbetaling af ekstraordinær Arbejdsløshedsunderstøttelse ind i et fast Leje. Begge Dele blev gennemført, naturligvis fra vor Side, for saa vidt angik Reduktionerne, med stærk Tvivl om, hvorvidt det vilde kunne lykkes Arbejdsløshedskasserne at bære denne forøgede Byrde. Jeg minder ærede Medlemmer om, at da Loven var vedtaget i Rigsdagen, ogsaa den Gang med Tilslutning fra samtlige Rigsdagens Partier, erklærede man baade fra konservativ og fra Venstres Side, at nu var dette Spørgsmaal taget ud af den politiske Dagsorden, det var lagt ind i et sagligt Leje, nu skulde der være Ro om dette Spørgsmaal for lange Tider. Disse Udtalelser blev fremsat af saa kendte Politikere som fra konservativ Side Medlem af det andet høje Ting Hr. Tvede og af den højtærede Indenrigsminister, som jo i ikke ringe Grad betragtede Gennemførelsen af den sidste Revision af Arbejdsløshedsloven som sit Værk og hele Tiden selv har betragtet det som Helligbrøde at røre ved dette Værk. Den højtærede Indenrigsminister synes dog at være kommet paa andre Tanker i Dag. Jeg skal blot minde om, at da den tidligere Socialminister, det ærede Medlem Hr. Borgbjerg, vilde forsøge at give Loven et Par Tilføjelser, ikke en Revision — jeg udtalte den Gang udtrykkelig herfra, at det var ikke Meningen —, erklærede den nuværende højtærede Indenrigsminister, at der kunde ikke være Tale om at røre ved Arbejdsløshedsloven, den havde nu fundet et godt Leje, den var i en Form, som man ogsaa fra Venstres Side absolut ønskede at bevare. Nu har Venstre fortrudt alle sine gode Gerninger, og jeg synes, naar jeg ser paa dette Lovforslag, at Venstre fuldstændig har brudt med sin Fortid paa dette sociale Omraade, thi det Forslag, her ligger, betyder jo et meget, meget stort Skridt, rimeligvis et afgørende Skridt i Retning af at faa skilt Arbejdsløshedsforsikringen fra Staten.

Jeg vil gerne gøre et Par Bemærkninger om Arbejdsløshedsforsikringens Historie her i Landet. Jeg betoner, at det var Arbejderne, som privat rejste Arbejdsløshedsforsikringen. Gennem Firserne og Halsemserne sluttede danske Arbejdere sig sammen i en Arbejdsløshedsforsikring for at hjælpe paa den Nød, som Arbejdsløsheden fører med sig. I 1906, Aaret, før vi fik den første Arbejdsløshedslov, var 90 000 danske Arbejdere privat forsikrede mod Arbejdsløshed, og de var naaet til at ud-

betale op mod 1 Mill. Kr. i Understøttelse til deres arbejdsløse Kammerater. Saa kom Arbejdsløshedsloven af 1907. I 1903 var der blevet nedsat en Kommission til at behandle Spørgsmaalet, og i denne Kommission sad der kendte Venstremænd, f. Eks. en saa kendt Venstremand som den højtærede Finansminister. Kommissionens Betænkning er en varm anbefaling for, at Staten paa forsikringsmæssig Maade søger at løse Arbejdsløshedsspørgsmaalet eller i hvert Fald afbøder Følgerne af Arbejdsløshed. Det var altsaa Venstres Synspunkt den Gang. Her i dette høje Ting var Hr. Thomas Larsen Ordfører for Venstre, og han siger i sin Ordførelse, at det er fuldt forsvarligt, ja, Samfundets Pligt at tage denne Opgave op, thi, siger han, at staa med et sundt Legeme og to arbejdsvante Hænder, men af en eller anden Grund uforskyldt at være kastet ud af Arbejdet og gaa omkring og søge, men stadig væk blive afvist, uden at det er muligt at komme ind, og med den Tanke bag, at de, der sidder derhjemme, har det trangt og lider Nød, er i mine Øjne den værste Nød, der kan tænkes. De Ord kan jeg i Dag som Socialdemokrat ganske underskrive, men det kan Venstre jo ikke.

Sammenligner man nu den Aand, hvoraf den første Arbejdsløshedslov er udsprunget, og Venstres Ordførers Udtalelser den Gang med det Forslag, som nu ligger paa Rigsdagens Bord, saa har man et udmærket Billede af den Udvikling, der er foregaaet indenfor det tidligere demokratiske Venstreparti: i 1907 socialt forstaaende, 20 Aar efter, i 1927, det mest reaktionære Parti paa det sociale Omraade. Der er en himmelvid Forskel paa den Tale, som Venstres ærede Ordfører, det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen, holdt i Tirsdags, og den Tale, som Hr. Thomas Larsen holdt i 1907. Hele det ærede Medlem Hr. Knud Kristensens Tale gik jo ud paa, at det var Arbejdslønnen, som skulde ned, thi, sagde han, ifølge Landøkonomisk Driftsbureau's Beregninger har de, der ejer Landejendomme paa godt 47 ha, kun en Arbejdsfortjeneste af ca. 20 Kr. pr. ha, og det regner han saa ud til at give saadant noget som 40 Ø. i Timen. Ja, jeg, som er født og opdraget i et Bondehjem, synes, det er et stort Fremskridt fra den Gang, thi da satte Bønderne Penge til hver Dag og hvert Aar, det blev daarligere og daarligere — men der var det gode ved det, at naar de døde, havde de som Regel Penge i Sparekassen! Dernæst er der det at bemærke, at det er Gaarde paa 47 ha, der er